

Arrest

nr. 180 454 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in januari 1997 in Zakhel, een buitenwijk van de stad Kunduz, provincie Kunduz. U studeerde in 1392 (Afghaanse kalender, 2013) af van uw middelbare school en aan het begin van 1393 (ca april 2014) begon u economie te studeren aan een privé universiteit in Kunduz.

Vanaf 1386 (2007) vroegen de taliban uw familie om steun hetgeen uw familie afwees. Jullie weigering leverden jullie doodsbedreigingen op en een aanval op jullie huis zo'n vier jaar geleden. Vier maanden voor de taliban Kunduz stad veroverden [op 27-28 september 2015] werd u door de taliban meegenomen en werd u vastgehouden in het dorp Hakimbai. De taliban vroegen u om samenwerking en toen u antwoordde dat u uw studies wilde verder zetten, werd u mishandeld tot u instemde. U trachtte eerst onder de toegezegde steun aan de taliban uit te komen, maar toen de taliban de druk

opvoerden, besloot u om met hen samen te werken terwijl uw vlucht uit Afghanistan georganiseerd werd. Twee maanden voor de inname van Kunduz lichtten de taliban u en andere leden in dat ze de verovering van Kunduz planden. U gaf deze informatie door aan de politiepost van uw wijk. Na de val van Kunduz werkte u nog zo'n acht tot tien dagen met de taliban samen bij het plunderen van de ingenomen kantoorgebouwen en het wegwijs maken van talibanleden alvorens u Afghanistan kon ontvluchten begin oktober 2015.

Na uw vertrek uit Afghanistan vernam u dat de taliban u als verrader beschouwen en naar u op zoek zijn omdat u de informatie over de ophanden zijnde aanval aan de politie doorspeelde. De overheid tracht u eveneens te arresteren omdat ze u beschouwen als een talibanlid, die aan de inname en bezetting van Kunduz meewerkte. De overheid kwam u betrokkenheid te weten doordat de taliban foto's van u met andere talibs in Kunduz verspreidden via facebook.

De federale spoorwegpolitie hield u op 1 december 2015 tegen op de trein naar het Verenigd Koninkrijk. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem waar u op 3 december 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende stukken neer: een foto van uw taskara, foto's van acht stukken betreffende uw schoolcarrière in Afghanistan, negentien foto's van u met gewapende mannen en van bepaalde plaatsen in Kunduz stad na de inname door de taliban en een handgeschreven brief waarin u bepaalde stukken van uw asielaanvraag herhaalt.

Op 11 februari 2016 werd u opgesloten in de gevangenis van Lantin op beschuldiging van deelname aan enige activiteit van een terroristische groep en van bendevoering. Op 30 maart 2016 werd u ter beschikking gesteld van de regering en werd u overgebracht van de gevangenis van Lantin naar het Centrum voor Illegalen te Vottem. Het onderzoek van de Federale Politie naar uw persoon is lopende. Op 25 november 2016 stelde het CGVS afstand van asielaanvraag vast.

Diezelfde dag, op 25 november 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. In uw tweede en huidige asielaanvraag herhaalt u uw vrees ten opzichte van de taliban en de Afghaanse overheid. U voegt eraan toe dat sinds uw vertrek uit Afghanistan de taliban tweemaal uw huis aanvielen op zoek naar u. Tot slot benadrukt u dat uw geboorte- en verblijfplaats nog steeds onveilig is en onder controle van de taliban staat. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een krantenartikel uit de Londen Times neer van 6 oktober 2016 over de veiligheidssituatie in Kunduz stad.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban omdat u uit hun handen ontsnapte en hun plannen doorspeelde aan de overheid en door de Afghaanse overheid omdat u deel uitmaakte van de taliban en actief was bij de verovering van Kunduz (CGVS gehoorverslag eerste asielaanvraag dd. 11/1/2016 p.6). Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Er moet immers worden vastgesteld dat er aan de oorzaak van de aangehaalde asielmotieven, met name uw gedwongen rekrutering door de taliban geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst moet er gewezen worden op markante tegenstrijdigheden in uw uitspraken bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal. Zo vertelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat de taliban u twee maanden voor uw vertrek een paar keer rechtstreeks vroegen om samenwerking. Nadat de taliban u bedreigden ging u akkoord, maar voordat u een opdracht van de taliban zou krijgen regelde u uw reis naar Europa, zo zegt u (CGVS Vragenlijst eerste asielaanvraag dd. 14/12/2015 punt 5). Op het CGVS legt u heel andere verklaringen af. Daar laat u de rekruteringsdrang van de taliban aan uw adres vroeger beginnen, met name met uw ontvoering vier maanden voor uw vlucht, een gebeurtenis die u bij de DVZ geheel weglaat. Ook beweert u op het CGVS dat de vraag om tot de taliban toe te treden slechts één keer vier maanden voor de val werd gesteld (CGVS 11/1/2016 p.12). In tegenstelling tot wat u bij de DVZ verklaarde, vertelt u op het CGVS dat u wel degelijk voor de taliban werkte (CGVS 11/1/2016 p.4; CGVS 8/12/2016 p.12). Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas en halen dan ook het geloof in uw vluchtverhaal sterk onderuit. Voor de aangekaarte discrepanties kan u geen aannemelijke verklaringen aanbrengen. U ontkent slechts gezegd te hebben dat de taliban u geen opdracht gaven voordat uw vlucht geregeld werd (CGVS 11/1/2016 p.12). Het onvermeld laten van uw ontvoering door de taliban tracht u te vergoelijken door te stellen dat u na uw vrijlating dacht dat u niet meer lastiggevallen ging worden door de taliban, hetgeen volstrekt geen

uitstaans heeft met het niet vermelden van een ijkpunt in uw asielrelaas (CGVS 11/1/2016 p.12). Bovenstaande discrepanties schaden ernstig het geloof in het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Niet alleen moeten er tegenstrijdigheden aangekaart worden tussen de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, ook uw uitspraken doorheen uw twee gehoren op het CGVS wijken ernstig van elkaar af. Zo is het zeer opvallend dat u over uw twee gehoren geheel andere verklaringen aflegt over uw activiteiten bij de taliban. In het gehoor van uw eerste asielaanvraag verklaart u dat u persoonlijk voor het eerst met de taliban in aanraking kwam toen ze u voor drie dagen vasthielden en mishandelden in de regio van Gortepa zo'n vier maanden voor de verovering van de stad Kunduz door de taliban eind september 2015 (CGVS 11/1/2016 p.7,8). Enige tijd na uw vrijlating keerde u terug naar Gortepa om er gedurende zo'n vijfenveertig dagen logistieke steun aan de taliban geven, zo verklaart u (CGVS 11/1/2016 p.4). In uw tweede gehoor verlengt u uw gevangenschap bij de taliban in Gortepa tot zo'n dertig dagen en situeert u uw gedwongen verblijf in de maand januari van het jaar 2015. Ook beweert u nu dat u na uw vrijlating niet meer in Gortepa verbleef (CGVS 8/12/2016 p.11,12). Als u gewezen wordt op uw eerdere verklaringen ontkent u ze afgelegd te hebben (CGVS 8/12/2016 p.12,14). Op de omschrijving van uw takenpakket komt u in uw tweede gehoor ook geheel terug. Dat u voedsel bereidde en kleren maakte voor de taliban, zoals u had uiteengezet in uw eerste gehoor, ontkent u in alle talen (CGVS 11/1/2016 p.9). Uw krachtige ontkenning biedt evenwel geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden (CGVS 8/12/2016 p.14). Over de opdracht die u volgens uw verklaringen in uw laatste gehoor wel van de taliban zou hebben gekregen, met name het brengen van een brief naar H.R., lopen uw verklaringen opnieuw uiteen. Waar u in uw huidige asielaanvraag vertelt dat u deze opdracht uitvoerde en de brief op de deur van H.R. bevestigde nadat uw moeder H.R. erover had ingelicht, beweert u in uw eerdere gehoor dat u er expliciet voor koos de brief niet te bezorgen om jullie relatie met H.R. niet te vertroebelen (CGVS 11/1/2016 p.8; CGVS 8/12/2016 p.12). Andermaal heeft u geen andere respons dan het ontkennen van uw eerdere uitspraak wanneer u op de tegenstrijdigheid gewezen wordt (CGVS 8/12/2016 p.13). De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden raken opnieuw aan de kern van uw asielrelaas en halen derhalve ernstig haar geloofwaardigheid onderuit.

Evenmin slaagt u erin om op eensluidende wijze uw universitaire studies in uw asielrelaas te verweven. Zo vertelt u in uw eerste gehoor dat u aan het begin van de maand saur van 1394 (21 april – 21 mei 2015), nadat u tien dagen aan het tweede semester had deelgenomen, omwille door de druk van de taliban uw studies had stopgezet (CGVS 11/1/2016 p.3,14). In uw tweede gehoor laat u geheel andere verklaringen optekenen. Daar verklaart u dat u pas in september 2015, aan het begin van de eindexamens van het tweede semester uw studies afbrak (CGVS 8/12/2016 p.15). Geconfronteerd met uw verklaringen tijdens het gehoor van uw eerste asielaanvraag herhaalt u slechts uw laatste versie en voegt u er ter verklaring aan toe dat u destijds tien dagen zei omdat er aan de universiteit niet elke dag, maar wel om de dag les werd gegeven (CGVS 8/12/2016 p.15). Deze verklaring kan geenszins de aangehaalde tegenstrijdigheid verklaren. Van u, een universiteitsstudent, kan nochtans verwacht worden dat hij zijn studies correct in de tijd en ten opzichte van de gekende vervolgingsfeiten kan situeren. Aangezien u het beëindigen van uw universitaire studies in uw eerste gehoor wijt aan de problemen die u met de taliban ondervond, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas andermaal gefnuikt door bovenstaande vaststellingen.

Ten slotte legt u ook over uw vlucht uit Kunduz contradictoire verklaringen af. In uw huidige asielaanvraag vertelt u dat u een auto huurde om samen met uw moeder, uw zussen en de kinderen van uw broers en van uw zus naar Kabul te gaan. Uw familieleden verbleven vijftien dagen in Kabul alvorens naar Kunduz terug te keren. U bleef nog enkele dagen langer in de hoofdstad voordat u uw reis naar Europa kon aanvatten, zo zegt u (CGVS 8/12/2016 p.12). In uw eerste asielaanvraag laat u echter optekenen dat u samen met uw tante en haar familie van Kunduz naar Kabul reed en beperkt u uw verblijf in Kabul tot één dag. Van uw moeder, zussen, neven en nichten is in uw toenmalige uitspraken geen spoor terug te vinden (CGVS 11/1/2016 p.5). De vaststelling dat u over tal van gebeurtenissen die zeer nauw aansluiten bij de essentie van uw asielrelaas tegenstrijdige beweringen aflegt, maakt dat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas zeer ernstig in het gedrang komt.

Voorts blijken uw verklaringen ook haaks te staan op de informatie waarover het CGVS beschikt. U vertelt dat u na de inname van Kunduz door de taliban nog zo'n acht tot tien dagen in deze stad bleef. Gedurende deze periode moest u de taliban bijstaan met het begeleiden van talibs in de stad, zo zegt u (CGVS 8/12/2016 p.12). U vertelt dat de taliban gedurende deze acht à tien dagen de volledige controle over Kunduz stad hadden. In de week tot anderhalve week dat u voor de taliban in Kunduz stad werkte werd er dan ook niet gevochten in de stad Kunduz, zo beweert u (CGVS 11/1/2016 p.4,5; CGVS 8/12/2016 p.12,13). In werkelijkheid drongen overheidstroepen de taliban al na drie dagen uit het centrum van de stad Kunduz (zie administratief dossier). In de dagen daarop volgden hevige gevechten die de frontlijn nog meermaals deden opschuiven tot de taliban definitief uit de hele stad verwijderd

werd. Deze evolutie is u blijkbaar geheel ontgaan. Indien u daadwerkelijk nog acht à tien dagen met de taliban in Kunduz stad heeft verbleven na de inname zou u een correct beeld moeten hebben van de situatie in de stad in deze tijdspanne. Uw gebrek aan kennis hierover maakt dat er aan uw beweerde samenwerking met de taliban in Kunduz stad na de inname van de stad geen geloof kan worden gehecht.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat u geen eensluidend en plausibel beeld kan ophangen van uw reactie op uw inlijving door de taliban. Zo is allesbehalve aannemelijk dat u na uw vrijlating door de taliban dacht dat u niets meer te vrezen had van de taliban (CGVS 11/1/2016 p.12). Uw zorgeloze houding wordt ingegeven door de sterkte van de Afghaanse overheid in uw wijk, zo beweert u. Uw stelling wordt echter zowel door uw eigen beweringen als door algemene informatie onderuit gehaald. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de taliban heel 2015 een sterke dreiging vormde voor de stad Kunduz. Ook u sluit zich bij deze informatie aan wanneer u stelt dat uw regio zeer onveilig is (CGVS 11/1/2016 p.13). U werpt zelfs op dat alle taliban van Gortepa, een gekend broeinest van de taliban, in Zakhel wonen (CGVS 11/1/2016 p.8). Waarom u dacht dat de taliban, die u eerder ontvoerd hadden onderweg van uw universiteit naar huis, u na uw vrijlating niet meer konden schaden is gezien de hierboven geschetste context allesbehalve duidelijk.

Ook is het merkwaardig dat u ondanks uw afkeer voor de taliban in Kunduz bleef, waar u zich genoodzaakt zag om met hen samen te werken. Ter verklaring werpt u op dat u niemand heeft buiten Kunduz en over onvoldoende geld beschikt om buiten Kunduz te verblijven (CGVS 11/1/2016 p.12-13). Uw verklaring kan niet aanvaard worden. U die over voldoende middelen beschikt om naar Europa te reizen en uw dagen aan hogere studies te wijden zou ook genoeg kapitaal mogen hebben om tijdelijk een kamer te huren in een Afghaanse grootstad. Te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat uw broer zich reeds drie jaar geleden oftewel zo'n anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Mazar-i-Sharif vestigde (CGVS 8/12/2016 p.5). Bovendien blijkt u ook in Kabul over een familiaal netwerk te beschikken, zoals hieronder verduidelijkt wordt (CGVS 8/12/2016 p.4,5). Dat u ondanks uw hoge nood niet probeerde om tijdelijk in Kabul of Mazar-i-sharif onderdak te zoeken in afwachting van de regeling van uw reis zodat u zich aan uw afgedwongen belofte kon onttrekken, doet afbreuk aan de voorgehouden vervolgingsvrees.

Naast uw eigen weinig aannemelijke gedrag in het licht van de dreiging van de taliban moet er ook op het weinig plausibele optreden van de taliban gewezen worden. Hoewel de taliban zeer doortastend optraden om uw toetreding af te dwingen, lieten ze nadien hun dwingende houding geheel varen, zo zegt u. Na uw vrijlating zouden de ouderen van de taliban bekomen hebben dat ze u met rust zouden laten in ruil voor de stopzetting van uw studies, tenzij ze u echt nodig hadden (CGVS 11/1/2016 p.14,15). Nochtans zegt u dat de taliban zelf aangaven dat ze nood hadden aan gezonde jongemannen zoals uzelf en stemt u erin dat juist de maanden waarin u gecontacteerd werd zeer arbeidsintensieve maanden waren voor de taliban in Kunduz en bijgevolg maanden waarin ze uw inzet zeker goed konden gebruiken (CGVS 11/1/2016 p.7,15). Dat de taliban ondanks de verregaande maatregelen om u te rekruteren u nadien met rust zouden laten ondanks de context waartegen uw relaas zich afspeelt, is allesbehalve plausibel. Als u met deze vaststelling geconfronteerd wordt, vertelt u over uw schoonbroer die een talibancommandant is en beweert u dat uw moeder uw schoonbroer bewerkte. Later blijkt echter dat uw schoonbroer reeds in 1393 (2014) het leven liet waardoor uw verklaring niet opgaat (CGVS 11/1/2016 p.15).

Verder is het ook opvallend dat u, een universiteitsstudent, de centrale gebeurtenissen in uw asielrelaas niet kan dateren. Over uw vertrekmoment kan u slechts zeggen dat het tweeënhalve maand voor het Westerse nieuwjaar plaats vond. De maand en de dag van uw vertrek zijn u niet bekend (CGVS 11/1/2016 p.2). De cruciale gebeurtenissen in uw vluchtverhaal kan u dan weer enkel in de tijd situeren als twee, drie of vier maanden voor de overname van Kunduz door de taliban (CGVS 11/1/2016 p.7,8,9). Van u, een universiteitsstudent in een provinciale hoofdstad, mag een goed besef van de Afghaanse of Westerse kalender verwacht worden. Dat u desalniettemin de belangrijkste gebeurtenissen in uw asielrelaas slechts op zeer vage bewoordingen kan weergeven wijst erop dat u de aangehaalde vervolgingsfeiten niet persoonlijk beleefde.

Tenslotte mag het ook verbazen dat u van de taliban een louter logistieke functie toebedeeld werd, met name rondbrengen van brieven en de talibanstrijders bijstaan in het vervullen van hun basisbehoeften (CGVS 8/12/2016 p.12). Nochtans gaf u zelf aan dat de taliban juist naar gezonde jongemannen op zoek waren hetgeen sterk doet vermoeden dat ze juist actieve strijdkrachten wilden inlijven. Dit vermoeden wordt gevoed als men kijkt naar de positie waarin de taliban zich ten tijden van uw rekrutering bevond. Zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd zetten de taliban in de lente van 2015 een grootscheeps offensief in Kunduz op. Tot aan de val van Kunduz wisselden taliban offensieven zich met overheidsoperaties af. De intensieve gevechten hielden maandenlang aan tot aan de val van de stad Kunduz. Gezien deze context en de benodigde mankracht voor de geplande verovering van Kunduz zou men verwachten dat de taliban in nieuwe

gezonde rekruten eerder een strijder dan een postbode of een gids zien. U verklaart de keuze van de taliban door op uw onervarenheid op militair gebied te wijzen (CGVS 11/1/2016 p.10). Deze verklaring kan niet aangenomen worden. Aangezien u vier maanden voor de geplande aanval op Kunduz ingelijfd werd, was er meer dan genoeg tijd om u met een geweer te leren omgaan.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw voorgehouden gedwongen inlijving bij de taliban waarop u uw vrees voor de taliban en voor de Afghaanse overheid steunt.

Daarnaast verwijst u naar de neergelegde foto's waarop u te zien zou zijn met talibanstrijders. U beweert dat deze foto's gepost werden op de Facebookpagina's van talibanleden en u stelt dat de Afghaanse overheid u op basis van deze foto's gaat arresteren op verdenking van lidmaatschap van de taliban en deelname aan de verovering van Kunduz (CGVS 11/1/2016 p.3,6,12).

Vooreerst is het belang te verduidelijken dat er aan de verklaarde omstandigheden waarin deze foto's gemaakt werden geen geloof kan worden gehecht. Uw verklaring dat de taliban u verplichtten om met hen op de foto te gaan gedurende de acht à tien dagen dat u voor hen werkte in de stad Kunduz wordt onderuit gehaald door het gebrek aan geloof in uw verplichtte tewerkstelling bij de taliban. Dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de omstandigheden waarin de foto's gemaakt werden doet ernstig afbreuk aan uw verklaringen over de stukken. Bovendien kan er uit de foto's niet opgemaakt worden dat de gewapende mannen waarmee u poseert daadwerkelijk talibanleden zijn. Evengoed zouden ze lid kunnen zijn van een gewapende pro-overheidsmilitie of Arbaki, waartoe ook uw burens behoorden (CGVS 8/12/2016 p.16). Zelfs indien er aangenomen zou kunnen worden dat de mannen op de foto daadwerkelijk talibs zijn, quod non, dan nog moet er vastgesteld worden dat u uw stelling dat de foto's daadwerkelijk via Facebook verspreid werden en dat ze bijgevolg in de handen van de Afghaanse overheid zijn gevallen of kunnen vallen, op geen enkele wijze onderbouwt (CGVS 11/1/2016 p.3,12). U beperkt zich tot het uiten van blote beweringen. Door het louter poneren van een stelling zonder dat u een begin van bewijs aandraagt voor uw verklaringen staft u allerminst dat u om de aangehaalde redenen een beschermingsnood heeft.

Niet alleen over de foto's zelf ook over de problemen met de Afghaanse autoriteiten die u volgens u gekend heeft en gaat kennen bij terugkeer naar Afghanistan schieten uw verklaringen tekort. Zo verbaast u door over uw twee gehoren bij het CGVS uw vrees voor vervolging door de Afghaanse overheid geheel anders in te vullen. Zo uit u in het gehoor in uw eerste asielaanvraag de vrees om door de Afghaanse overheid gearresteerd en langdurig opgesloten te worden omdat de autoriteiten weten dat u met de taliban samenwerkte (CGVS 11/1/2016 p.6,13). In uw tweede gehoor laat u een heel ander geluid horen. De vrees op vervolging door de overheid die u in uw eerste gehoor neerzette vaagt u in uw laatste gehoor weg door te verklaren dat u en uw familie helemaal geen probleem hebben of gehad hebben met uw overheid (CGVS 8/12/2016 p.7,10). Later krabbelt u terug wanneer u toch meent dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen met de overheid kan krijgen maar zwakt u de problemen aanzienlijk af vergeleken met uw uitspraken in uw eerste gehoor. U beweert dan dat er u vragen gaan worden gesteld aan de hand van de foto's en dat u smeergeld gaat moeten betalen (CGVS 8/12/2016 p.14).

De aanvaringen van uw familie met overheidstroepen omwille van u lopen over uw twee gehoren met het CGVS ook geheel uiteen. In uw eerste gehoor vertelt u dat de overheid u "zo vaak" probeerde te arresteren. U haalt aan dat het leger uw huis binnendrong en uw eigendommen in beslag nam. Daarnaast werd er ook een arrestatiebevel voor u afgeleverd, zo zegt u (CGVS 11/1/2016 p.13,14). In uw tweede gehoor brengt u de vele pogingen van de overheid om u te arresteren terug tot slechts één voorval. Na deze arrestatiepoging in december 2015 bepleitten de ouderen met succes uw zaak bij de overheid. Ze kregen te horen dat u geen probleem heeft met de overheid en dat u niet gezocht wordt, zo vertelt u (CGVS 8/12/2016 p.10). Van het arrestatiebevel waaraan u in uw eerste gehoor veel waarde hechtte heeft u nu nauwelijks nog kennis (CGVS 11/1/2016 p.14). Als u gevraagd wordt waar het arrestatiebevel zich bevindt kan u zich niet meer herinneren dat u eerder verklaarde dat uw moeder het in haar bezit had en begint u een theoretische uiteenzetting over de werking van de Afghaanse veiligheidsdiensten (CGVS 8/12/2016 p.11). Slechts nadat u aan uw eerdere verklaring herinnert wordt, kan u erop inpikken en stelt u dat het arrestatiebevel zich inderdaad bij uw moeder bevindt (CGVS 8/12/2016 p.11). De vaststelling dat u zowel over de aanvaringen van u en uw familie met de Afghaanse overheid als over de problemen die u vreest met de Afghaanse overheid een tegenstrijdig beeld ophangt, haalt het geloof in uw terugkeervrees sterk onderuit.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan louter op basis van de neergelegde foto's een gegronde vrees op vervolging van de Afghaanse autoriteiten heeft.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer

naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds,

en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent, die bovengemiddeld geschoold en getalenteerd is (CGVS 11/1/2016 p.2). U heeft niet alleen de middelbare school met vrucht afgewerkt, ook slaagde u voor het universitaire toelatingsexamen en vatte u universitaire studies aan (CGVS 11/1/2016 p.3). Omdat u de primus van de provincie Kunduz was, mocht u op kosten van de Afghaanse overheid een universitaire cursus Engels van zes maanden in Kabul volgen (CGVS 8/12/2016 p.7). Naast andere vaardigheden haalde u uit uw studies een zeer goede kennis van het Engels bovenop uw kennis van beide landstalen (CGVS 11/1/2016 p.1). Uw intellectuele vaardigheden komen ook aan het licht wanneer blijkt dat uw verblijf in het gesloten centrum te Vottem u een goede beheersing van de Franse taal heeft bijgebracht (CGVS 8/12/2016 p.3,17). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u vertrouwd bent met de Afghaanse hoofdstad. In 2014 studeerde u immers zes maanden in Kabul en in 2012 maakte u nog een toeristische uitstap naar Kabul met enkele vrienden (CGVS 8/12/2016 p.7).

Bovendien beschikt u in de stad Kabul over een uitgebreid familiaal netwerk. Zo vertelt u over H.S. die een winkel uitbaat in de centrum van Kabul (CGVS 8/12/2016 p.4). Aangezien u, uw moeder, uw twee zussen, de zes kinderen van uw zus en de kinderen van uw broers zo'n vijftien dagen bij H.S. in Kabul verbleven vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, kan er zeker aangenomen worden dat u ook voor uw vestiging in Kabul op de steun van H.S. kan rekenen (CGVS 8/12/2016 p.12). Voorts verklaart u dat ook uw neven, waarmee u via facebook contact houdt, in Kabul wonen (CGVS 8/12/2016 p.4). H.O., de zeer welgestelde neef van uw moeder, die na zijn termijn als nationaal parlamentslid benoemd werd als adviseur van de president, woont eveneens in een eigen huis in de hoofdstad (CGVS 8/12/2016 p.4,5). U beweert dat H.O. eens uw moeder economische hulp weigerde, maar recent zijn er geen aanwijzingen dat hij u niet ter wille zou zijn (CGVS 11/1/2016 p.13). Integendeel, u blijkt een goede band te hebben met hem en zijn familie. Zo verklaart u dat hij in uw buurt in Zakhel woonde en dat u in uw vrije tijd met zijn zoon speelde. Met zijn zoon bent u overigens nog steeds bevriend op Facebook (CGVS 8/12/2016 p.4,5). Ten slotte verblijft ook uw broer, die tewerkgesteld is bij de Verenigde Naties en die ook uw Facebookvriend is, reeds zes maanden in Kabul (CGVS 8/12/2016 p.5). Hoewel u stelt dat uw broer van plan is om zich in de toekomst in Mazar-i-Sharif te vestigen, kan u bij terugkeer nog

steeds gebruik maken van de door hem opgebouwde contacten in Kabul. Op basis van de hierboven aangehaalde verklaringen kan vastgesteld worden dat u een groot familienetwerk kan aanspreken om uw vestiging in Kabul te vergemakkelijken. Op de vraag welke hinderpalen u ziet voor u vestiging in Kabul verwijst u enkel naar de asielmotieven die ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS 8/12/2016 p.13-14). Eerder had u wel laten vallen dat woningen duur en schaars zijn in de stad Kabul (CGVS 8/12/2016 p.5). In het licht van bovenstaande vaststellingen over uw familienetwerk in Kabul kan louter uw bewering over de Kabulse woningmarkt niet besloten worden dat vestiging in Kabul niet redelijk zou zijn. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u een hoogopgeleid persoon bent, u vertrouwd bent met Kabul, u over een sterk netwerk en familiale ondersteuning in Kabul stad beschikt kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat de stad Kabul in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De stukken, die u neerlegde in uw eerste en tweede asielaanvraag, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara en de schoolattesten vormen enkel een bewijs voor uw identiteit en uw schoolcarrière, zonder dat deze stukken uw asielaanvraag kunnen ondersteunen. De foto's die u met gewapende mannen tonen werden hierboven reeds besproken, terwijl de foto's van de talibanvlag boven Kunduz en de restanten van een politiecheckpost in Zakhel enkel van de verovering van Kunduz stad door de taliban en niet van uw persoonlijke problemen getuigen. In de brief die u na uw eerste gehoor opstuurde brengt u geen elementen aan die een nieuw licht werpen op uw asielaanvraag. Het krantenartikel beschrijft de algemene situatie in Kunduz zonder dat ze zich uitspreekt over uw persoonlijke asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 december 2016 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van “de motiveringsplicht (Wet 29 juli 1991)”.

Verzoeker wijst erop dat hij “al sinds zijn aankomst in België, opgesloten is: eerst in het gesloten Centrum te Vottem, daarna in de gevangenis van Lantin, en nu weer in het gesloten Centrum te Vottem” en dat deze “opsluiting van méér dan een JAAR, zonder enige gerechtelijke veroordeling, niet alleen niet rechtvaardig is, maar daarenboven invloed heeft op de psychische toestand van verzoeker”.

Hij voert aan “dat zijn memory stick, met verschillende documenten die zeer belangrijk zijn voor zijn asielrelaas momenteel nog steeds in het dossier zit van de federale gerechtelijke politie, zodat verzoeker daar geen toegang toe heeft”.

Hij legt uit dat hij op 11 januari 2016 voor het eerst gehoord werd op het Commissariaat-generaal en dat “meer dan tien maanden later, en terwijl verzoeker nog steeds opgesloten zat, had het CGVS nog steeds geen beslissing genomen, waardoor verzoeker zich genoodzaakt zag om afstand te doen van zijn asielprocedure. Dat dit duidt op een onmenselijke behandeling door het CGVS !”. Dat de commissaris-generaal vervolgens “in minder dan dertig dagen na verzoekers tweede asielaanvraag een beslissing heeft genomen, hetgeen erop wijst dat de beslissing van verzoeker (afstand van eerste asielaanvraag en direct daarna een nieuwe asielaanvraag indienen) de enige juiste is geweest”.

Verzoeker wijst op de situatie in Afghanistan, waar er volgens hem mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Hij voert aan “dat de Afghaanse overheid niet in staat is om deze mensenrechtenschendingen te voorkomen. Hier dient op gewezen te worden dat zeer veel jongeren en ouderen die de leeftijd hebben om de wapens te nemen, gedwongen worden om dit te doen, zowel vanwege de overheid alsook vanwege de taliban. Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat zeer veel personen gearresteerd en zelfs gedood worden door gewapende groepen, die gecontroleerd

worden van overheidswege, omdat deze personen verdacht worden van banden te hebben met de taliban."

Waar verzoeker verweten wordt geen eensluidend en plausibel beeld te geven van zijn reactie op zijn inlijving door de taliban, wijst verzoeker erop dat hij in zijn eerste gehoor *"evenwel zeer gedetailleerd (is) over zijn inlijving bij de taliban, zijn taken, alsook de ruimere omgeving en politiek"*.

Dat verzoeker in Kunduz bleef, waar hij genoodzaakt was om samen te werken met de taliban, wijt hij aan het feit *"dat hij geen andere keuze had"* en dat hij niet bij zijn broer kon wonen *"omdat zijn broer nu in Kunduz woont"*.

Verzoeker stelt geen intern vestigingsalternatief te hebben omdat *"zijn moeder haar huis verkocht heeft en nu in een klein kamertje woont"*, omdat het *"te duur"* is om in Kabul te wonen en omdat hij geen hulp krijgt van de overige familieleden.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht kon besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in Afghanistan problemen dient te vrezen met de taliban. Zo legde verzoeker incoherente verklaringen af over de rekrutering door de taliban, over of hij voor de taliban werkte voor zijn vlucht, over zijn takenpakket bij de taliban, over het afbreken van zijn studies door de druk van de taliban en over zijn vlucht uit Kunduz. Verzoekers verklaringen over het optreden van de taliban en zijn gedelegeerde takenpakket zijn evenmin logisch binnen het relaas dat verzoeker van deze oorlogperiode schept. Ten slotte is verzoekers reactie en zijn gedrag na de vasthouding door de taliban dermate laks dat dan ook niet wordt ingezien waarom verzoeker werkelijk bezorgd was. Verzoeker kan met zijn verklaringen zijn asielaanvraag niet aannemelijk maken.

2.4. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen worden geheel zonder grond nu deze strijdig zijn met objectieve informatie (zie administratief dossier). Immers verzoeker beweerde hij na de inname van Kunduz door de taliban nog zo'n acht tot tien dagen in deze stad bleef, dat hij in die tijd de taliban moest bijstaan met het begeleiden van talibs in de stad, dat de taliban gedurende deze dagen de volledige controle over Kunduz stad hadden en dat er niet gevochten werd (gehoor 11 januari 2016, p. 4-5; gehoor 8 december 2016, p. 12-13). Echter deze toelichtingen kunnen niet waarachtig zijn nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat overheidstroepen de taliban al na drie dagen uit het centrum van de stad Kunduz drongen en er in de dagen daarop hevige gevechten volgden die de frontlijn nog meermaals deden opschuiven tot de taliban definitief uit de hele stad verwijderd werd. Verzoeker was dus duidelijk niet in Kunduz aanwezig op dat ogenblik.

2.5. Evenmin legde verzoeker aannemelijke verklaringen af over de problemen die hij zou kennen met de Afghaanse autoriteiten. Zo stelde hij tijdens zijn eerste gehoor nog dat hij vreesde om door de Afghaanse overheid gearresteerd en langdurig opgesloten te worden omdat de autoriteiten weten dat hij met de taliban samenwerkte (gehoor 11 januari 2016, p. 6, 13), maar verklaarde hij tijdens zijn tweede gehoor dat hij en zijn familie helemaal geen probleem hebben of gehad hebben met de overheid (gehoor 8 december 2016, p. 7, 10), om dan later aan te geven dat er hem bij een terugkeer wel vragen gaan worden gesteld aan de hand van de foto's en dat hij smeergeld zal moeten betalen (gehoor 8 december 2016, p. 14). In zijn eerste gehoor stelde hij voorts dat de overheid hem "zo vaak" probeerde te arresteren, dat het leger zijn huis binnendrong en zijn eigendommen in beslag nam en dat er een arrestatiebevel voor hem werd afgeleverd (gehoor 11 januari 2016, p. 13-14), terwijl hij in zijn laatste gehoor slechts melding maakte van één arrestatiepoging in december 2015, waarna de ouderen met succes zijn zaak bij de overheid bepleitten en te horen kregen dat verzoeker geen probleem heeft met de overheid en dat hij niet gezocht wordt (gehoor 8 december 2016, p. 10) en hechtte hij geen waarde aan het eerder vermelde arrestatiebevel (gehoor 11 januari 2016, p. 14). Verzoekers asielrelaas is niet geloofwaardig zodat er ook geen reden is om in de aandacht van zijn autoriteiten te komen. De vaststelling dat verzoekers verklaringen op dit punt bovendien onverzoenbaar zijn, kan deze ongeloofwaardigheid slechts versterken.

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de situatie in Afghanistan, waar er volgens hem mensenrechtenschendingen plaatsvinden, en aanvoert "*dat de Afghaanse overheid niet in staat is om deze mensenrechtenschendingen te voorkomen. Hier dient op gewezen te worden dat zeer veel jongeren en ouderen die de leeftijd hebben om de wapens te nemen, gedwongen worden om dit te doen, zowel vanwege de overheid alsook vanwege de taliban. Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat zeer veel personen gearresteerd en zelfs gedood worden door gewapende groepen, die gecontroleerd worden van overheidswege, omdat deze personen verdacht worden van banden te hebben met de taliban.*", antwoordt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het bovenstaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. De beweringen in het verzoekschrift en ter terechtzitting dat hij "*al sinds zijn aankomst in België, opgesloten is: eerst in het gesloten Centrum te Vottem, daarna in de gevangenis van Lantin, en nu weer in het gesloten Centrum te Vottem*" en dat deze "*opsluiting van méér dan een JAAR, zonder enige gerechtelijke veroordeling, niet alleen niet rechtvaardig is, maar daarenboven invloed heeft op de psychische toestand van verzoeker*", kan bovenstaande incoherenties en onaannemelijkheden niet verklaren en verzoeker legt ook geen medisch attest neer die dit kan ondersteunen. Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden "*psychische toestand*" van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden onverkort blijven. Ter terechtzitting blijkt verzoeker eveneens zeer vlot te kunnen antwoorden. Hij heeft gestudeerd, spreekt Engels en heeft ook in België Frans geleerd. Verzoekers aanhouding heeft aldus duidelijk geen invloed op de mogelijkheid kennis op te doen en weer te geven.

2.8. De loutere bewering in het verzoekschrift "*dat zijn memory stick, met verschillende documenten die zeer belangrijk zijn voor zijn asielrelaas momenteel nog steeds in het dossier zit van de federale gerechtelijke politie, zodat verzoeker daar geen toegang toe heeft*" doet geen afbreuk aan bovenstaande

beoordeling, gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Immers de verklaringen van de asielzoeker zijn van essentieel belang. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

2.9. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voorts tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de “COI Focus: Irak: Burgerluchtvaart in Afghanistan” van 25 januari 2016 blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van november 2016. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul ("EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van november) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is veeleer beperkt.

Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. De meerderheid van deze burgers huren in Kabul een flat met hun eigen middelen of verblijven bij familie, verwanten of mensen van dezelfde stam, etnie of plaats van herkomst. Burgers die naar Kabul zijn gevlucht zijn voorts moeilijk te onderscheiden van de overige inwoners van de stad.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er aldus geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent, die bovengemiddeld geschoold en getalenteerd is (CGVS 11/1/2016 p.2). U heeft niet alleen de middelbare school met vrucht afgewerkt, ook slaagde u voor het universitaire toelatingsexamen en vatte u universitaire studies aan (CGVS 11/1/2016 p.3). Omdat u de primus van de provincie Kunduz was, mocht u op kosten van de Afghaanse overheid een universitaire cursus Engels van zes maanden in Kabul volgen (CGVS 8/12/2016 p.7). Naast andere vaardigheden haalde u uit uw studies een zeer goede kennis van het Engels bovenop uw kennis van beide landstalen (CGVS 11/1/2016 p.1). Uw intellectuele vaardigheden komen ook aan het licht wanneer blijkt dat uw verblijf in het gesloten centrum te Vottem u een goede beheersing van de Franse taal heeft bijgebracht (CGVS 8/12/2016 p.3,17). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u vertrouwd bent met de Afghaanse hoofdstad. In 2014 studeerde u immers zes maanden in Kabul en in 2012 maakte u nog een toeristische uitstap naar Kabul met enkele vrienden (CGVS 8/12/2016 p.7).

Bovendien beschikt u in de stad Kabul over een uitgebreid familiaal netwerk. Zo vertelt u over H.S. die een winkel uitbaat in de centrum van Kabul (CGVS 8/12/2016 p.4). Aangezien u, uw moeder, uw twee zussen, de zes kinderen van uw zus en de kinderen van uw broers zo'n vijftien dagen bij H.S. in Kabul verbleven vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, kan er zeker aangenomen worden dat u ook voor uw vestiging in Kabul op de steun van H.S. kan rekenen (CGVS 8/12/2016 p.12). Voorts verklaart u dat ook

uw neven, waarmee u via facebook contact houdt, in Kabul wonen (CGVS 8/12/2016 p.4). H.O., de zeer welgestelde neef van uw moeder, die na zijn termijn als nationaal parlamentslid benoemd werd als adviseur van de president, woont eveneens in een eigen huis in de hoofdstad (CGVS 8/12/2016 p.4,5). U beweert dat H.O. eens uw moeder economische hulp weigerde, maar recent zijn er geen aanwijzingen dat hij u niet ter wille zou zijn (CGVS 11/1/2016 p.13). Integendeel, u blijkt een goede band te hebben met hem en zijn familie. Zo verklaart u dat hij in uw buurt in Zakhel woonde en dat u in uw vrije tijd met zijn zoon speelde. Met zijn zoon bent u overigens nog steeds bevriend op Facebook (CGVS 8/12/2016 p.4,5). Ten slotte verblijft ook uw broer, die tewerkgesteld is bij de Verenigde Naties en die ook uw Facebookvriend is, reeds zes maanden in Kabul (CGVS 8/12/2016 p.5). Hoewel u stelt dat uw broer van plan is om zich in de toekomst in Mazar-i-Sharif te vestigen, kan u bij terugkeer nog steeds gebruik maken van de door hem opgebouwde contacten in Kabul. Op basis van de hierboven aangehaalde verklaringen kan vastgesteld worden dat u een groot familienetwerk kan aanspreken om uw vestiging in Kabul te vergemakkelijken. Op de vraag welke hinderpalen u ziet voor u vestiging in Kabul verwijst u enkel naar de asielmotieven die ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS 8/12/2016 p.13-14). Eerder had u wel laten vallen dat woningen duur en schaars zijn in de stad Kabul (CGVS 8/12/2016 p.5). In het licht van bovenstaande vaststellingen over uw familienetwerk in Kabul kan louter uw bewering over de Kabulse woningmarkt niet besloten worden dat vestiging in Kabul niet redelijk zou zijn. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u een hoogopgeleid persoon bent, u vertrouwd bent met Kabul, u over een sterk netwerk en familiale ondersteuning in Kabul stad beschikt kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat de stad Kabul in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij niet bij zijn broer kon wonen “omdat zijn broer nu in Kunduz woont”, dat “zijn moeder haar huis verkocht heeft en nu in een klein kamertje woont” en dat hij geen hulp krijgt van de overige familieleden doch hieraan kan geen geloof worden gehecht nu dit loutere beweringen zijn die geenszins passen in het beeld dat hij van zijn familie naar voor school tijdens zijn gehoren. Bovendien doen dergelijke boute stellingen doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een volwassen en hooggeschoolde man is, die beide landstalen alsook het Engels en het Frans spreekt, en die vertrouwd is met de Afghaanse hoofdstad, gezien hij er reeds 6 maanden studeerde in 2014, noch aan het feit dat hij verschillende mensen kent die in Kabul wonen (H.S., H.O. en zijn neven). Dat het “te duur” is om in Kabul te wonen, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift en ter terechtzitting, is dan weer een louter economisch motief dat niet volstaat om aannemelijk te maken dat Kabul niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden, temeer gezien verzoeker kennelijk wel over voldoende middelen kon beschikken om jarenlang zijn dagen aan (hogere) studies te wijden en om in 2015 naar Europa te reizen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De ongestaafde beweringen in het verzoekschrift aangaande de situatie in Afghanistan, waar er volgens hem mensenrechtenschendingen plaatsvinden, doen hieraan geen afbreuk.

2.14. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK